

РЕШЕНИЕ

№ 2906

гр. София, 12.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **7721** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. К. Г., като пълномощник на В. Д., гражданка на Република С. срещу ОТКАЗ НА ВИЗА от 04.07.2016 г., постановен от завеждащ Консулската служба на Република България в Б., Република С..

Жалбоподателката претендира за недействителност на процесния Отказ, като постановен при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Счита за произволен и необоснован извода на административния орган, че бракът ѝ с българския гражданин е фиктивен, сключен с цел заобикаляне на визовия режим. Твърди, че с процесния отказ се нарушава правото ѝ на семеен живот, регламентирано в чл.8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Моли съда да отмени Отказ на виза от 04.07.2016 г. Не претендира за разноски.

Ответникът – завеждащ Консулската служба на Република България в Б., Република С., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител поддържа, че оспорваният отказ е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.04.2014 г. в [населено място], В. Д. е сключила граждански брак с българския

гражданин З. Х. О., видно от приетото по делото Удостоверение за сключен граждански брак от 19.04.2016 г.

На 05.05.2016 г. В. Д. е подала в Консулската служба на Република България в Б., Република С., Заявление с рег. № BEG1600094 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване за многократно влизане и със срок 180 дни. Като цел на пътуването е заявено „частно“, без да е изрично посочено основанието.

На 04.07.2016 г. е постановен процесният отказ за издаване на виза, на основание чл.10, ал.1, т.17 във вр. с чл.26, ал.4, т.1 от Закона за чужденците в Р България (ЗЧРБ), тъй като при извършените проверки е било установено, че бракът на чужденката с български гражданин е бил сключен с цел получаване на виза за дългосрочно пребиваване и в опит за заобикаляне на визовия режим.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Жалбоподателката претендира, че оспорваният Отказ засяга основно нейно право на зачитане на личния и семейния живот, регламентирано от ЕКПЧ. Предвид на това и съгласно изричната норма на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ процесният отказ за издаване на виза подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Жалбата е подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на административния акт, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от него.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Оспореният отказ за издаване на виза е постановен от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 и чл.27, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР, ДВ, бр. 55/19.07.2011 г.), съгласно която норма в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл.10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай, административният акт е подписан от Т. Т. – I секретар, завеждащ Консулската служба на Република България в Б., Република С., изрично упълномощен със Заповед на посланика № 23/23.06.2015 г. да съставя, подписва и връчва (съобщава) формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР, за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. От друга страна се установява с приетото по делото извлечение от визовата информационна система, че по същество отказът е постановен от директора на Дирекция „К. отношения“ на МВнР, в съответствие с чл.27, ал.3 [НУРИВОВР](#) и Заповед на министъра № 95-00-254/03.10.2011 г.

Актът е в предписаната от закона форма – формуляр по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР.

Настоящият решаващ състав приема, че при постановяване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя

разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Административният акт е постановен в съответствие с материално-правните норми и с целта на закона.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в Закона за чужденците и в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 НУРИВОВР визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, сред които основания е и когато лицето не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване и на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване (чл.26, ал.3 ЗЧРБ). В ал.4 на чл.26 ЗЧРБ, при неизчерпателно изброяване са посочени данните въз основа на които службите за административен контрол на чужденците могат да направят обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такова е обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно.

В настоящия случай, в хода на съгласувателната процедура по чл.30 НУРИВОВР, служителите на Областна дирекция на МВР – М. са извършили проверка за липса на отрицателни предпоставки за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на В. Д.. При проверката са били установени следните факти: 1.) При извършена проверка на постоянния адрес на съпруга З. Х. О. в [населено място], [улица] роднини и съседи са декларирали, че съпругът на жалбоподателката не живее на адреса, а пребивава в [населено място]; 2.) по време на проведената беседа със З. Х. О., който е открит в [населено място], където работи, същият е заявил, че е сключил граждански брак с В. Д., за да направи услуга на негов познат, както и че не е състояние да й осигури нито жилище, нито издръжка, нито финансови средства за пребиваването ѝ. Въз основа на горните установявания директорът на Дирекция „Миграция“ е обосновал извод, че сключеният граждански брак с български гражданин е фиктивен, с цел заобикаляне на законите в Република България.

Констатациите на административния орган, че от сключване на брака съпрузите З. Х. О. и В. Д. не живеят заедно не са оборени в хода на съдебното производство. Доказателства за установяване на тези относими към спора факти не са ангажирани до приключване на устните състезания. Твърдението, че бракът между В. Д. и българския гражданин е изпълнен със съдържание, съдът приема за оборено и от факта, че разпитан в открито съдебно заседание в качествата на свидетел, З. Х. О.

заявява, че живее сам и, че за 4-5 дни са били заедно и на другия ден след като подписали, тя си заминала.

Настоящият решаващ състав приема, че въз основа на събраните в административното производство доказателства и след като е била изпълнена съгласувателната процедура, разписана в Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи (Инструкцията), издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на външните работи и председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), ответникът е обосновал законосъобразен извод, че по отношение на жалбоподателката В. Д. са били налице отрицателните предпоставки за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, установени в чл.10, ал.1, т.17 във вр. с чл.26, ал.3 и ал.4, т.1 ЗЧРБ.

По изложените доводи съдът приема, че Отказът на виза от 04.07.2016 г. е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК се дължат разноски, за държавна такса в размер на 10.00 (десет) лева и пътни разноски за свидетел в размер на 40.00 /четиридесет/ лева по сметка на Административен съд София - град.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д., гражданка на Република С. срещу ОТКАЗ НА ВИЗА от 04.07.2016 г., постановен от завеждащ Консулската служба на Република България в Б., Република С..

ОСЪЖДА В. Д., да заплати на Административен съд София - град, държавна такса в размер на 50.00 (петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

